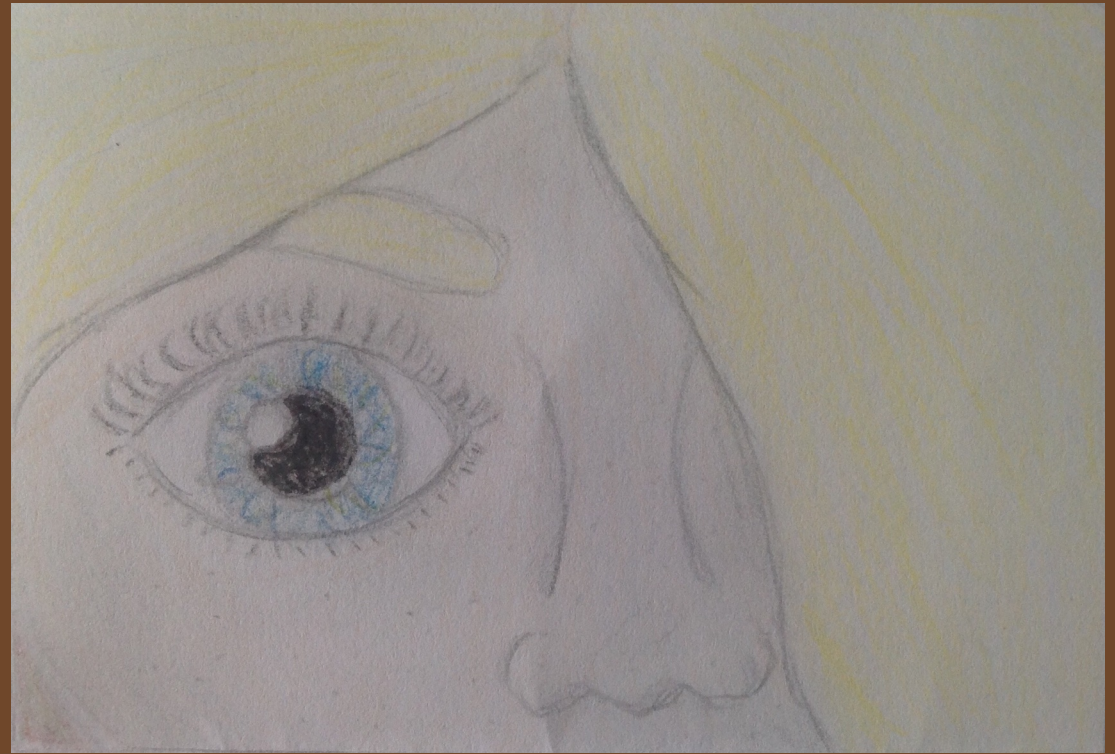

Isabel

Flickan i skogen

Det var den varmaste dagen på tio år. Det hade inte regnat på snart en månad. Marken hade spruckit för att det var så torrt och pappa vattnade trädgården minst en gång om dagen fast det fanns så lite vatten. I tidningen hade det skrivits om säkert nio skogsbränder på bara tre veckor. Alla i den lilla staden hade smutsiga bilar eftersom det var förbjudet att tvätta dem. Plötsligt kände jag något kallt mot min nacke och vände mig snabbt om. Det var min lillasyster som hade lagt en isbit mot min nacke. Jag tittade surt på henne. Hon skrattade. Jag hade alltid tyckt att hon var så söt när hon skrattade. Man såg hennes ögon väldigt tydligt då. Stora och bruna, precis som mina. Vi var väldigt lika. Vi skulle nästan kunna vara tvillingar. Långt rödbrunt hår, bruna ögon och fräkniga kinder. I princip det enda som skilde oss åt var nog längden. Jag var nämligen nästan en decimeter längre än min syster. Hade jag inte varit det hade vi verkligen kunnat vara tvillingar. Men så var det inte. Jag var tretton och hon var tolv. Så hade det alltid varit och så skulle det alltid vara. Hon la sig ner bredvid mig. Då såg jag någonting som rörde sig snabbt genom fläder buskarna längs huset. Jag reste mig upp. Djuret hade stannat. Långsamt gick jag mot buskarna.

-Vad håller du på med? frågade May.

-Tyst, svarade jag. Jag fortsatte framåt. Nu såg jag att det var en räv. När jag bara var någon meter från buskarna började den springa. May ställde sig bredvid mig. Vi tittade på räven när den sprang över tomten. Men sen stannade den. Alltihop var så konstigt.

-Kom! sa May och började gå mot räven. Jag följde efter henne. Räven väntade tills vi var ungefär tre meter ifrån den och så började den springa igen. Den sprang inte in mot centrum utan till vänster, mot åkrarna och skogen. Räven sprang fort ungefär femhundra meter och sen stannade den. Sprang och stannade. Om och om igen. Vi följde lydigt efter tills vi kom till skogen. May stannade istället för att fortsätta efter räven. Jag visste att hon var rädd för skogen. Men inte rädd för björnar och älgar som de flesta andra. Hon var rädd för den övergivna stugan och demonen som folk sa bodde där. Jag gick fram till henne och tog hennes hand.

-Jag är rädd, sa hon tyst. Jag tittade henne i ögonen.

-Ja, jag vet. Vill du att vi ska gå hem? frågade jag henne. Hon skakade på huvudet. Jag log. Sen fortsatte vi in efter räven hand i hand.

När vi hade gått en stund märkte jag att det inte alls var varmt i skogen. Det kunde inte vara mer än sjutton, arton grader. Jag rös till. Det var väldigt skumt men jag sa inget. Jag ville inte skrämma upp May ännu mer. Vi fortsatte i alla fall att gå i kanske en kvart. Sen var räven bara borta. Vi såg den ingenstans.

-Kom, vi fortsätter. Den kanske är här framme, sa jag och började gå igen. May kunde inte göra annat än att följa med. Men räven satt inte och väntade på oss. Jag såg mig omkring. Jag hade ingen aning om hur vi skulle hitta tillbaka igen. May tog tag hårdare om min hand och när jag tittade på henne såg jag att hon skakade. Jag visste inte vad jag skulle göra. Jag kände efter mobilen men såklart var den kvar hemma.

-May, har du med dig din mobil? frågade jag. Hon hade nästan alltid med sig den. Men nej. Hon skakade på huvudet. Jag började få panik. Jag var tvungen ta ett beslut. Antingen så stannade vi där vi var och väntade på att någon skulle hitta oss eller så fortsatte vi gå. Jag bestämde mig snabbt. Jag tog ett första steg framåt. May tittade på mig som om jag vore galen.

-Kom nu, sa jag.

-Ska vi försöka hitta ut? frågade May.

-Ja, om du inte vill vänta här tills någon kommer förbi? svarade jag. Hon började gå. Såklart ville hon inte stanna i skogen. Men efter bara några hundra meter stannade hon igen. Först förstod jag inte varför. Sen såg jag det. Det övergivna huset. Jag ryste. Egentligen borde jag inte ha varit rädd. Det var ju bara ett gammalt hus. Men det hade varit något kusligt med det. Kanske var det kylan. Det hade bara blivit kallare och kallare ju längre in i skogen de hade gått. Fast det hade inte bara varit det. Jag tyckte att jag såg någon röra sig inne i huset.

-Kan vi inte gå tillbaka? sa May och pekade mot hållet vi hade kommit ifrån.

-Vänta här. Jag kommer strax, sa jag och gick mot huset. Jag ville veta om det faktiskt fanns någon där, samtidigt som jag bara ville springa därifrån. Men jag var nog lite mer nyfiken än vad jag var rädd. Jag gick sakta fram till dörren. Jag kände på den och den var olåst, så jag öppnade den. Det borde jag inte ha gjort. För därinne stod en flicka. Hon hade ljus nästan vitt hår och väldigt ljus hud. Hon såg nästan ut som ett spöke. Först hade jag bara stått still men nu skrek jag och sprang så fort jag kunde. Så fort May fick syn på mig började hon också att

springa men hon trillade över en rot. Jag sprang fram till henne. Hon hade skrapat upp båda händerna och knäna. Det rann tårar över hennes kinder. Jag hade ingen aning om vad jag skulle göra. Allt jag ville var att ta mig bort från huset och flickan i det men jag kunde inte lämna May där. Då hörde jag ett ljud bakom mig. Jag vände mig snabbt om och där stod flickan. Nu såg jag att hon hade blåa ögon. Jag backade ett steg.

-Jag har sårtvätt och plåster i huset. Om hon behöver det alltså, sa hon och tittade på May som satt på marken. Jag nickade motvilligt. Jag litade inte på flickan men vi behövde hennes hjälp. Hon sprang in i huset igen. Jag satte mig bredvid May och borstade bort jorden från hennes knän. När flickan kom ut igen hade hon räven gående efter sig. Den hade tagit oss till huset. Men varför? Flickan gav mig en lite flaska med genomskinlig vätska. Jag tittade misstänksamt på henne. Hon nickade uppfordrande mot mig. Jag skruvade försiktigt av korken. Det luktade som vanlig sårtvätt. Jag tog lite på min tröjärm och tvättade Mays sår. Jag ryckte till när flickan började prata.

-Ni kan väl komma in en stund. Jag kan bjuda på te, sa hon och sträckte ut en hand mot mig.

Jag tog den inte utan reste mig upp själv. Sen hjälpte jag May upp.

-Nej tack, vi måste hem, snäste jag. Jag visste inte varför jag var så otrevlig. Hon hade ju trots allt hjälpt oss. Men jag tyckte fortfarande att det var något kusligt med henne. Framför allt att hon bodde i ett övergivet hus mitt i skogen. Flickan ryckte på axlarna och började gå mot huset igen.

-Vänta! ropade jag efter henne. Hon stannade men vände sig inte om. Jag tog ett djupt andetag.

-Kan du hjälpa oss att hitta tillbaka igen? frågade jag. Nu vände hon sig om. Hon log. Vi hjälptes åt att stötta upp May och började gå igen.

När vi var framme vid skogskanten hade jag fått reda på att flickan hette Isabel. Att hon var tretton år precis som jag. Att hon hade bott på ett barnhem men rymt därifrån och att hon hade bott i det gamla huset i snart ett år. Jag kunde inte förstå hur hon klarat sig så länge.

-Jag måste gå tillbaka. Annars kommer det att hinna mörkna innan jag är framme, sa Isabel.

-Måste du verkligen tillbaka till det där gamla huset? frågade May som nästan inte sagt något alls den senaste timmen.

-Ja, jag har ingenstans att ta vägen, svarade Isabel.

-Du kan väl i alla fall följa med oss hem och äta middag, sa jag.

-Men då kanske det hinner bli mörkt och skogen är farlig då, sa Isabel.

-Du kan säkert sova hos oss också, sa May glatt.

-Okej, men ni får inte berätta något om mig för era föräldrar, sa Isabel ängsligt.

-Nej då, sa jag och gick vidare ut på den lilla grusvägen.

-Mamma kan du komma! ropade jag när vi hade kommit in och tagit av oss skorna.

-Ja, vad är det? frågade hon. Sen såg hon Mays knän.

Hon spärrade upp ögonen och sprang sen och hämtade plåster. Jag log mot May. Hon suckade. Vi satte oss i köket. Medans mamma plåstrade om May berättade jag för Isabel om vår familj och alla grannarna. Hon lyssnade verkade tycka att det var väldigt intressant. Det var först när mamma var klar med May som hon såg Isabel.

-Oj förlåt! Jag heter Ana. Är du en av flickornas klasskamrat? frågade hon. Isabel skakade lätt på huvudet.

-Vi träffade henne i dag. Nere vid bryggan, sa May snabbt.

-Jaha, vad trevligt. Stannar du på middag? frågade mamma. Jag visste att hon inte trodde på Mays historia. Isabel nickade.

-Hon ska sova över här också, sa May och började gå mot trappan. När hon var halvvägs upp ropade hon på mig och Isabel.

-Melanie jag vill prata lite med dig, sa mamma. Jag gestikulerade till Isabel att hon skulle gå upp.

-Ja vad var det du ville prata om? frågade jag mamma.

-Vem är egentligen den här flickan? Jag tycker att jag känner igen henne, frågade mamma. Jag bet mig i läppen.

-Melanie om det är något du vet borde du berätta det. Jag kanske kan hjälpa till med något, sa mamma. Jag suckade lite överdrivet.

-Okej då, jag ska berätta, sa jag. Jag berättade och mamma sa inte ett ord förrän jag var klar. Hon skakade på huvudet.

-Det var dumt att gå ut i skogen helt själva, men det var bra att ni hittade Isabel och tog med henne hit.

Jag ska ringa till barnhemmet och berätta att hon lever. Jag förstår att hon inte vill tillbaka dit så jag har en idé. Men säg inget till henne än. Lova det, sa mamma. Jag var glad att Isabel inte behövde gå tillbaka till skogen, men jag var lite ledsen att vi inte skulle träffas något mer. För jag antog att mamma hade någon bekant långt bort som gärna skulle adoptera en trettonårig flicka.

-Jag lovar, sa jag och sen gick jag upp till de andra.

Jag vaknade nästa morgon av att mamma pratade i telefon utanför mitt och Mays rum. Jag gick upp och lyssnade.

-Nej jag förstår att ni har svårt att tro det och jag förstår också att det inte är så enkelt. Men jag tror verklig flickan kan trivas där, sa mamma. Sen var det tyst en stund.

-Då kommer jag dit så att vi kan prata ordentligt, sa mamma. Sen la hon på. Jag gick och la mig igen. Klockan var nio. Mamma kom in i rummet.

-Melanie? sa mamma.

-Ja? frågade jag.

-Jag måste åka och gör några ärenden. Jag är tillbaka om några timmar. Det finns nybakat bröd i köket. Hej då! sa mamma och stängde dörren.

-Hej då, sa jag till dörren. Jag låg kvar en stund och sen gick jag och fixade frukost.

När mamma kom tillbaka var klockan ett. Hon log och jag antog att det betydde goda nyheter.

-Jag har varit och hälsat på ditt barnhem Isabel, började mamma. Isabel såg skräckslagen ut. Mamma såg det.

-Ta det lugnt du ska inte tillbaka dit. Du ska få flytta in här tvärt emot. Det är ett par i femtioårsåldern som bor där. De har haft lite problem med att få egna barn och har funderat på att adoptera ett barn. Så det ska de göra nu, avslutade mamma. Hon log. Det gjorde vi alla. Jag kramade Isabel. May kramade henne också. Hon skulle börja i vår skola och vi skulle kunna träffas i princip hur mycket som helst.